

ΕΤΟΣ 66ον

22 Ἀπριλίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 16 (3386)

Η ΤΟΛΜΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ἀπαράμιλλα παραδείγματα τόλμης μᾶς προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τιμώντας τή μνήμη τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἄριμαθαίας καί τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, τοῦ «νυκτερινοῦ» μαθητῆ τοῦ Κυρίου. Δύο ἄνδρες καί μία ὁμάδα γυναικῶν, μέ κορυφαία τήν Παναγία, τόλημσαν νά μεριμνήσουν γιά τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ πού «πέπαιται τόλημα μαθητῶν», οἱ ὁποῖοι κρύβονται ἀποτυγχάνοντας στίς ἐξετάσεις θάρρους, «ἀριστεύει» ὁ μέχρι τώρα «κεκρυμμένος» μαθητής Ἰωσήφ. Μέ κίνδυνο νά χάσει ὄχι μόνο τό ὑψηλό ἀξίωμα τοῦ «βουλευτοῦ» ἀλλῆ καί τή ζωή του, «αἰτεῖται καί κηδεύει» τόν ἐσταυρωμένο Κύριο τῆς δόξης.

Μπορεῖ νά κλαπεῖ ἡ ἐλπίδα;

Ἄριστεῖα, βέβαια, αὐτῆς τῆς ἁγίας τόλμης παίρνουν καί οἱ ἅγιες Μυροφόρες, οἱ ὁποῖες σέ ἀντίθεση μέ τοὺς ἄλλους μαθητές, πλήν τοῦ Ἰωάννη, ὄχι μόνο «συνακολούθησαν» τόν Χριστό σέ ὄλη τήν πορεία τοῦ πάθους του ἀλλῆ καί, μετά τήν ταφή του, ἦρθαν μέ ἀρώματα στόν τάφο νά θρηνήσουν καί νά ἀλείψουν τό σῶμα του. Οὔτε ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων οὔτε ὁ δυσμετακίνητος λίθος τοῦ μνημείου τίς ἀπέτρεψαν ἀπό αὐτή τήν ἐκδήλωση ἀγάπης πρός τόν νεκρό Ἰησοῦ.

Ναί! Γι' αὐτές δέν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνας νεκρός, πού θά ἀκολουθοῦσε τή φυσική πορεία φθορᾶς. Καί τά μύρα –ἐκτός ἀπό ἐκδήλωση τιμῆς πρός Αὐτόν– τά εἶχαν πρῶτα αὐτές ἀνάγκη, γιά νά σταθοῦν στό λείψανό του, ὅσο μπορούσαν περισσότερο. Καμία σκέψη γιά ἀνάσταση. Καμία προδιάθεση καί καμία ἐλπίδα ὅτι θά τόν ξαναδοῦν ζωντανό. Καί ὅταν «εἰσεληθοῦσαι οὐκ εὔρον τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ», συνειδητοποιώντας ὅτι οὔτε νεκρό δέν πρόκειται νά τόν ξαναδοῦν, ἡ ἀπελπισία τους κορυφώθηκε· καί ξέσπασαν σέ ὄδυρμούς: «Ποιός μᾶς ἔκλεψε τήν ἐλπίδα; Ποιός πῆρε νεκρό, γυ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε' 43-ις' 8)

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρῶτ' τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιαῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

μόνο, “ἐσμυρνισμένον”, ποῦ –ἔστω καὶ νεκρός– ἦταν ἡ μοναδική παρηγοριά τῆς μητέρας του;» (Δοξαστικὸ Ἑσπερινοῦ).

Μέ τέτοια θλίψη στήν καρδιά, ποῦ νά θυμηθοῦν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου ὅτι «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι», τὰ ὁποῖα –τί παράδοξο!– τὰ θυμῆθησαν μόνο οἱ ἄρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Τὰ θυμῆθησαν, βέβαια, ὄχι γιατί τὰ πίστεψαν, ἀλλῆ –«ὡ ἀφράστου ἀνοχῆς» Ἐκείνου!– γιὰ νά τὸν συκοφαντήσουν «ὡς πλάνον Θεόν»· καί –ὡ τῆς ἀνοσιίας ἐκείνων!– γιὰ νά ἀσφαλίσουν τὸν τάφο ἀπὸ φόβο κλοπῆς τοῦ νεκροῦ.

Γιατί ξεχνᾶτε;

Δικαιοδογημένα, λοιπόν, ἐπιπλήττει τίς ἐπιλήσμονες Μυροφόρες ὁ «ἀστράπτων Ἄγγελος» ποῦ συναντοῦν στό μνήμα: «Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;» (Λουκ. 24,5). Ποιά σχέση ἔχει ὁ ζωντανός μέ τοὺς νεκρούς; «Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν». Δέν σᾶς εἶπε ὅτι τὴν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθεῖ; Γιατί ξεχάσατε ὅσα σᾶς εἶπε; Καί ἡ γραφίδα τῶν Εὐαγγελιστῶν θά περάσει στά χέρια τῶν ὑμνωδῶν τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά χρωματίσουν μέ συγκλονιστικό τρόπο τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου: «Γιατί ἀναμειγνύετε τὰ μύρα μέ τὰ δά-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίων βουλευτὴς πού ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐτόλμησε καὶ ἦλθε εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἐκατόνταρχον καὶ τὸν ἐρώτησε ἐάν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχον, ἐδώρησε τὸ σῶμα εἰς τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς δὲ ἀγόρασε σινδόνι καὶ τὸν κατέβασε, τὸν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ τὸν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καὶ ἐκύλιξε ἓνα λίθον εἰς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν πού τὸν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἀλείψουν. Καὶ πολὺ πρωῖ, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος, καὶ ἔλεγον μεταξύ τους, «Ποίος θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καὶ ὅταν ἐσέκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ πάρα πολὺ μεγάλος. Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον. Αὐτὸς λέγει εἰς αὐτάς, «Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Νὰ ὁ τόπος, ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ πείτε εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἰς τὸν Πέτρον, “Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδῆτε, καθὼς σᾶς εἶπε”. Καὶ ἐβῆκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καὶ ἔκπληξις. Καὶ σέ κανένα δέν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κρυά σας; Τὰ μύρα ταιριάζουν μόνο στοὺς νεκρούς. Ὁχι σ' Αὐτόν. Αὐτός, ὡς Θεός πού εἶναι, ἐξανέστη τοῦ μνήματος. Τέλειωσε πιά ὁ καιρὸς τῶν θρῆνων. Μὴν κηαίτε».

Τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ ἀγγέλου δέν στάθηκε ἀρκετὸ νὰ διώξῃ ἐξαρκῆς τὸν φόβο καὶ τὴν ἀμφιβολία ἀπὸ τίς καρδιές τῶν Μυροφόρων. Δέν γέμιζε ξαφνικά ἡ καρδιά τους ἀναστάσιμη χαρά. Εἶναι τόσο βαριά τὰ σκοτάδια τοῦ θανάτου, πού δέν φεύγουν τόσο εὐκοῖα, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀδύναμες ἀνθρώπινες καρδιές, πού ἔζησαν τόσο ἀπότομες καὶ ἔντονες μεταπτώσεις ἀπὸ τὸ ἓνα συναίσθημα σὲ ἄλλο. Μιά τέτοια ἀνατροπὴ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν εἶναι εὐκοῖο νὰ τὴν ἀφομοιώσει κάποιος.

Ὁ εὐεργετικὸς τρόμος

Γι' αὐτὸ κι ἐκεῖνες δέν ἦταν ἀκόμα ἔτοιμες νὰ ὑπακούσουν σὲ ἀγγελικὸ πρόσταγμα καὶ νὰ γίνουν οἱ πρῶτες ἀγγελιοφόροι τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χρι-

22 Ἀπριλίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ἈΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου (α΄ αἰ). Θεοχάρους καί Ἀποστόλου ὁσίων τῶν ἐν Ἄρτι. Νεάρχου μάρτυρος.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ζ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ιε΄ 43 - ις΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ἀπριλίου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

στοῦ. Δέν τό ἄντεχε ἀκόμα ἡ καρδιά τους νά ἀρχίσουν τοὺς πανηγυρισμούς. Ἡ ἀπόλυτα λιτή περιγραφή τῆς πρώτης ἐπαφῆς τους μέ τό φῶς τῆς Ἀνάστασης κηλίνει μέ ὦμό ρεαλισμό: «Ἐκεῖνες τότε βγῆκαν καί ἔφυγαν ἀπό τό μνημεῖο γεμάτες τρόμο καί ἔκσταση. Καί δέν εἶπαν τίποτε σέ κανένα, γιατί ἦταν φοβισμένες».

Ποίος ἄραγε ἦταν ἔτοιμος νά ἀκούσει καί νά πιστέψει τόσο παράδοξα καί συγκλονιστικά νέα, ὅταν στήν πρώτη ἀπόπειρά τους νά τά κοινοποιήσουν στούς Ἀποστόλους (Λουκ. 24,11), ἐκεῖνοι ὄχι μόνο δυσπίστησαν ἀλλῆ καί χαρακτήρισαν τά λόγια τους «γυναικεῖες φηλυαρίες καί φαντασιοπληξίες»;

Εἶναι τεράστια εὐεργεσία γιά τήν Ἐκκλησία τό ὑπέροχο παράδειγμα τήλης τῶν ἁγίων Μυροφόρων, τεκμήριο ἀγάπης «κραταιᾶς ὡς θανάτου» (Ἰ. Ἀ. Ἄσμ. 8,6) πρὸς τόν Χριστό. Ἐξίσου μεγάλη ὅμως – ἔστω καί ἀκούσια – ἡ εὐεργεσία ἀπό τόν «τρόμο» τους, καθὼς καί ἀπό τή δυσπιστία τῶν μαθητῶν, στό πρῶτο «Χριστός Ἀνέστη» τοῦ ἀγγέλου. Αὐτές οἱ πρῶτες ἀνθρώπινες ἀντιδράσεις τους ἐνισχύουν τήν πίστη μας στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς βεβαιώνουν ὅτι αὐτοί οἱ μετέπειτα διαπρύσιοι κήρυκες τῆς δέν εἶχαν καμία προδιάθεση, προσδοκία ἢ ἐλπίδα νά ζήσουν αὐτό τό συγκλονιστικό γεγονός· καί γι' αὐτό ἔγιναν οἱ πιό ἀπροκατάληπτοι καί ἀντικειμενικοί μάρτυρές του.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιτσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr